

BRIAN DAVID JOHNSON

BUDOUCNOST

POD KONTROLOU

JAK SE ZBAVIT STRACHU
A PROŽÍT ŽIVOT,
PO JAKÉM TOUŽÍTE

Kapitola 1

Hledání vlastní budoucnosti aneb proč se futurista rozhodl napsat svépomocnou příručku

Příběh dvou telefonátů

Rozhodně to není tak, že se člověk jednoho dne ráno probudí a pomyslí si: měl bych navštívit futuristu. Volají mě ve chvíli, když se na horizontu formují temná mračna a nějaká firma nebo organizace ode mě potřebuje radu jakým směrem se vydat.

Pokud čtete tuto knihu, pak jen doufám, že vaše situace není úplně zoufalá, ale spíše jen potřebujete poradit ve věci vlastní budoucnosti – možná se jedná o vaši práci, finanční situaci nebo vám dělají starosti technologie, politika či ekonomika. Třeba si děláte hlavu s tím, jak se budou odvíjet vaše vztahy s dětmi nebo rodiči. Popřípadě máte mysl plnou obav z budoucích hrozeb: bojíte se války, nemoci nebo toho, co je nad tím vším, totiž smrti.

V tom vám můžu pomoci – samozřejmě nemůžu předpovědět vaši budoucnost, ale můžu vám ukázat, jak jsem jiným lidem pomohl pochopit tu jejich. Provedu vás konkrétními kroky, které je nutné udělat, pokud chcete vykročit k takové budoucnosti, jakou si přejete. Přinejmenším budete mít lepší pocit z toho, kam jdete, a že máte věci víc pod kontrolou.

Nejtěžší je přitom udělat první krok. A můžete mi věřit, když vám říkám, že něco takového zvládnete. Netvrdím, že to bude snadné, jen prohlašuji, že to zvládnete.

Strach z budoucnosti není nic jiného než strach. Uvědomte si, kolik času a energie jste vyplýtvali na věci, které se nikdy nestaly a dost možná se nikdy ani nestanou. Co kdybyste tuto energii investovali do vytvoření pozitivní a trvalé budoucnosti?

Úplně vás chápu. Dokonce i po mnoha letech, kdy pracuji jako futurista, si také někdy s něčím dělám starosti. A právě tohle je důvod, proč jsem se rozhodl napsat tuto knihu. Abych vám ukázal, jak to všechno myslím, dovolím si s vámi sdílet dvě náročné telefonní konverzace, které jsem v poslední době vedl.

Telefonát č. 1: Krize generální ředitelky

Bylo dost pozdě a já si zrovna četl, když mi zazvonil mobil. Okamžitě jsem podle jména na displeji věděl, kdo volá.

„Haló?“ řekl jsem.

„Tohle nebude fungovat, BDJ,“ odpověděla rychle Carol, přičemž mě oslovila jako většina lidí mojí přezdívkou BDJ. Žádný pozdrav, žádné zdvořilostní fráze na úvod, v jejím hlase jsem slyšel pouze paniku a napětí. „Tohle není budoucnost, jakou chci.“

„Něco se stalo? Oč běží?“ zeptal jsem se. Snažil jsem se mluvit klidně, ačkoli i já jsem trochu znervózněl. Vypadalo to, že Carol není v pohodě, a to mi dělalo starosti.

„Nemyslím, že tohoto klienta můžu odmítnout. Tahle příležitost se objevila právě dnes – vím, že jsme mluvili o změně strategie, a taky vím, že občas tahle fráze znamená někoho elegantně odmítnout, ale...“ Carol se odmlčela,

aby nabrala dech, „já si dobře uvědomuju, že takhle se už nedá dál pracovat a že firma potřebuje změnit směr. Jenže tady jde o skoro tři miliony dolarů.“

„A co si o tom myslí ostatní členové managementu?“ zeptal jsem se.

„Ještě jsem jim to neřekla,“ odpověděla. „A tak tu teď sedím a zkouším vymyslet, co bychom měli udělat. Tady jde o budoucnost firmy, o budoucnost mého byznysu.“

Carol je generální ředitelkou středně velké agentury se sídlem v Los Angeles, která se specializuje na vyhledávání talentů. Před deseti měsíci mě spolu se členy vrcholného vedení firmy přizvala ke spolupráci. Dělalo jim totiž starost, že jejich firma není připravená na budoucnost, a mým úkolem bylo společně vypracovat nové směřování společnosti.

A také jsme to udělali. Připravili jsme dobrý plán s konkrétními akčními kroky, a byl to plán, který mířil na novou generaci talentů a influencerů, které jsme vytipovali na nově vznikajících sociálních sítích. Znamenalo to, že by se firma měla začít orientovat na zásadně odlišný typ klientů. Nechci vás nudit detaily, ale v rámci diskuze o vyhodnocení rizik jsme mluvili i o tom, že se na agenturu může obrátit nějaká „tradiční“ televizní hvězda s žádostí o spolupráci, a že by v tom případě bylo těžké takového klienta odmítnout.

A přesně tohle se stalo, a proto byla Carol vystrašená. Dalo se to vyčíst z tónu jejího hlasu. Prostě se bála, že udělá špatné rozhodnutí a že si tím zkomplikuje nejen svou vlastní budoucnost, ale i budoucnost celé firmy a všech lidí, kteří pro ni pracují.

„Zníš dost vystresovaně,“ řekl jsem.

„Protože jsem vystresovaná,“ odsekla. „Tady jde o práci a životy lidí z firmy. Nemluvě o osudu mojí vlastní rodiny. Omlouvám se, nechtěla jsem na tebe být protivná. Co bych měla dělat, BDJ? Ty jsi přece futurista.“

Zaváhal jsem a najednou jsem si ani já nebyl jistý. Dělá Carol dobře? Kdo odmítne tři miliony dolarů? Není to hloupost?

„Jsi tam ještě?“ zeptala se Carol.

Na dlouhou dobu jsem se odmlčel. Moc se to nehodilo, ale prostě jsem nevěděl, co mám říct. Na to jsem byl příliš vyděšený. Tak tady mě máte: futurista, který si najednou sám neví rady s budoucností.

Důvod, proč jsem se odmlčel, ale spočíval v tom, že něco, co jsem zaslechl

v hlase Carol, mi připomnělo další telefonát, který jsem měl o pár týdnů dříve.

Telefonát č. 2: Absolvent vysoké školy na křižovatce

Vracel jsem se právě z jedné schůzky, když se na displeji mého zvonícího mobilu objevilo Brunovo jméno.

„Ahoj,“ ohlásil jsem se.

„Jsem posera,“ řekl Bruno hlasem, ze kterého zazníval strach.

„Oč běží, co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Nestalo se nic,“ odpověděl. „A o to právě jde. Nedokázal jsem to udělat.“

Bruno je přítelem mého kamaráda. Má dvaadvacet let a právě absolvoval vysokou školu. Podařilo se mu sehnat si slušnou práci, která mu ale nepřinášela pocit uspokojení a ani nenabízela příležitost k dalšímu růstu. Byl ve firmě rád, ale svou práci nemiloval. A navíc se cítil osaměle. Nedávno se rozešel s přítelem, se kterým mu to neklapalo. Bruno prostě prožíval těžké období.

„Zazdil jsem přijímací pohovor,“ vysvětlil mi Bruno. „Dostal jsem najednou strach, že se o tom dozví můj stávající šéf a vyhodí mě. A pokud by mě vyhodil, přišel bych o zdravotní pojištění. A co kdybych pak onemocněl? Co bych potom dělal?“

Odmlčel jsem se. Nebyla to Brunova slova, co mě znejistilo. Šlo o tón jeho hlasu. Cílem našeho posledního rozhovoru před pár týdny bylo posílit jeho sebevědomí, což potřeboval, pokud měl směřovat k budoucnosti, jakou si zvolil.

Neuškodil jsem mu? Můžou ho moje rady dovést až ke ztrátě zaměstnání? Kdyby přišel o zdravotní pojištění, bylo by to pro něj tvrdé. Věděl jsem totiž, že Bruno má určité zdravotní potíže, a pokud by je neřešil, způsobil by si další komplikace.

„Jsi tam ještě? Nespadlo to?“ zeptal se Bruno.

„Ne, jsem tu pořád...“, řekl jsem a můj hlas zněl poněkud bezradně, podobně jako tomu bylo o pár týdnů později při hovoru s Carol.

Kapitola 3

Jak myslet jako futurista

„Takže vy předpovídáte budoucnost?“ zeptala se mě ta žena skepticky.

„Ne tak úplně, Miro,“ odpověděl jsem s pohledem na jmenovku, kterou měla na klopě. „Pracuji s lidmi, abych jim pomohl objevit možné podoby jejich budoucnosti.“

Stál jsem před zasedací místností v jedné budově v centru Dallasu a připravoval se na práci pro jistou velkou energetickou firmu – měli jsme nejen vymodelovat budoucnost jejich firmy, ale také najít možné podoby budoucnosti celého odvětví energetiky.

„V průběhu dvou dnů,“ dodal jsem, „se společně podíváme na pozitivní a negativní podoby budoucnosti a budeme se snažit nasměrovat vaši firmu správným směrem.“

„Tak jak to tedy je, dokážete vidět do budoucnosti?“ zeptala se Mira, která stá-

le tak úplně nepochopila, co říkám. Zbylí účastníci porady napjatě sledovali náš rozhovor. Dalo by se říct, že většina přítomných top manažerů uvažovala stejně. Ale Mira byla jediná, která měla dost odvahy vyjádřit nahlas svůj skeptický postoj.

„Ne tak úplně,“ odpověděl jsem s úsměvem.

Naše konverzace se mohla stát nepřátelsky vyladěným začátkem workshopu, ale pravdou je, že si tento typ diskuzí užívám. Jsem totiž rád, když lidé vyjadřují svoje pocity a předpojatosti upřímně a veřejně, a pokud možno co nejdřív. Pokud jde o věrohodnost futurismu, nikdy není nouze o pochybovače. Je to z důvodu, který jsem zešíroka vysvětlil už v předchozí kapitole, totiž že všechno, co nás učili o budoucnosti, je chybné. Když přijde někdo jako já a nabídne alternativní vizi budoucnosti, lidé k takovému člověku téměř instinktivně přistupují s nedůvěrou. Ale to mi nevádí.

„Jako futurista používám určité nástroje a procesy, které lidem, jako jste vy, pomůžou poznat budoucnost,“ pokračoval jsem. „Nejsem expertem na téma budoucnosti energetiky, to ani náhodou. Ale vy odborníky jste. Využijeme tedy můj proces a vaše znalosti, abychom společně objevili budoucnost energetiky.“

Mira přikývla a nalila si vodu do sklenice z jednoho z orosených džbánek, které stály na stolku. Měl jsem dojem, že by na mě ráda ještě trochu zatlačila, ale byla zdvořilá a nechtěla rozbít společnou diskuzi ještě předtím, než vůbec začala.

„Nedokážu vidět budoucnost, ale dokážu vám povědět, jakým způsobem ji můžete změnit,“ dodal jsem.

„Počkejte, jak to myslíte?“ řekla s novou dávkou pozornosti, protože neočekávala, že naše diskuze bude pokračovat.

„Řekněme, že nám prostě dokážete říct, kdo vyhraje letošní Superbowl?“ pronesl pobaveně nějaký muž na opačném konci stolu. Byl to Frank, manažer, který mě na tento workshop pozval. „Tak to by bylo opravdu užitečné!“

„Přál bych si, abych vám to uměl říct,“ pronesl jsem, „ale nechtěl bych dopálit příznivce Cowboys v této zasedačce.“ Lidé sedící kolem stolu se pousmáli a atmosféra začala být uvolněná. Sportovní poštuchování dostalo manažery do pohody.

„Ale teď vážně,“ pokračoval jsem, „mou profesí není předpovídání budoucnosti. V průběhu let jsem se však naučil, jak budoucnost měnit – tedy nejen rozkrýt možné a potenciální podoby budoucnosti, ale také změnit její směro-

vání. Celé kouzlo je totiž v tom...“ a nyní jsem si dovilil udělat dramatickou pauzu abych získal soustředěnou pozornost všech lidí v místnosti.

„Tak v čem tedy?“ zeptala se netrpělivě Mira.

„Prosím tě, BDJ, už nás proboha nenapínej,“ dodal Frank a pleskl dlaní o desku stolu s poněkud větším důrazem.

„Pokud chcete změnit budoucnost, musíte nejdřív změnit způsob, jak o ní mluvíte,“ řekl jsem. „A pokud to dokážete, tedy když jste schopni vidět svou budoucnost jinak, pak se začnete i jinak rozhodovat. A tato rozhodnutí vás následně dovedou ke zcela nové budoucnosti. Takhle jednoduché to je. Tímto způsobem jsem pracoval s mnoha firmami, jako je ta vaše, spolupracoval jsem i s vládními organizacemi a armádou. Změňte svůj pohled na budoucnost a změníte i ji. Tohle je první zásadní krok v procesu futurecastingu, a je to také to, co spolu nyní budeme dělat. A začínáme teď.“

Podíval jsem se na Miru, abych zjistil, jestli na největším skeptikovi v místnosti uvidím nějaké známky uvolnění. Ale jako všichni ostatní top manažeři měla ve tváři dost nečitelný výraz. Po chvíli jsem však zaznamenal nepatrné přikývnutí a pozdvižené obočí. A to byl začátek, který jsem potřeboval.

Tři kroky procesu futurecastingu

V průběhu dvou následujících dní, které jsem v Dallasu strávil, jsem Miře a jejím kolegům předal svůj futurecastingový proces. Tedy proces, který jsem vyvinul a zdokonalil v průběhu posledních třiceti let. A v této kapitole budu tento proces sdílet i s vámi.

Jak už jsem řekl manažerům v Dallasu, prvním a nejdůležitějším krokem je změnit způsob, jakým se díváte na budoucnost, ve které chcete žít. Abyste to dokázali, musíte si představit sami sebe v odlišné budoucnosti. Musíte přijít s novou podobou vlastní budoucnosti. Jak o tom později budeme detailněji mluvit, existuje několik různých postupů, jak tento nový narativ vytvořit. Pro tuto chvíli je pouze důležité, abyste pochopili, že budoucnost nemůžete změnit, dokud nevytvoříte příběh spojený s tímto novým příběhem.

Když jste už vytvořili vizi nové budoucnosti, druhým krokem v pořadí je identifikace sil, s jejichž pomocí této nové budoucnosti dosáhnete. Mezi tyto „síly budoucnosti“ patří *lidé*, kteří vás budou podporovat a můžou vám pomoci, *nástroje*, které vás budou posouvat směrem k nové budoucnosti, a *experti*, kteří už podobnou zkušeností prošli. Ukážu vám, jak se tyto tři pomocné zdroje dají identifikovat a jak je můžete využít, abyste na své cestě šli stále směrem k nové žádoucí budoucnosti.

Když už jste schopni vidět sami sebe v odlišné budoucnosti a podařilo se vám identifikovat síly budoucnosti, třetím a posledním krokem je aktivita, kterou nazývám „backcasting“ neboli zpětné plánování. Je to proces založený na stanovení konkrétních kroků, které musíte provést, abyste se dostali k budoucnosti, jakou si přejete, a vyhnuli se budoucnosti, jakou si naopak nepřejete zažít. Možná to vypadá složitě, ale když si celý proces rozložíte do postupných kroků, budete mít pocit, že se úkol dá snadněji zvládnout. Jak už jsem řekl, tuto část procesu nazývám backcastingem, tedy zpětným plánováním, protože když máte tyto kroky identifikovat, postupujete zpátky v čase, směrem od cílové budoucnosti: nejprve si představíte, co je třeba udělat pro to, abyste se dostali do bodu, který leží v polovině cesty k vaší zvolené budoucnosti, potom co musíte udělat, abyste se dostali do první čtvrtiny této cesty k budoucnosti, a nakonec je třeba identifikovat, co musíte udělat hned teď – jak já zjednodušeně říkávám, jsou to úkoly na „pondělí“.

Futurecasting je celkově o pohybu. Pro celý proces je zásadní, abyste byli schopni začít, dostali se do tempa a toto tempo udrželi. Nedokážu ani spočítat, kolik budoucností se nerealizovalo jen proto, že lidé prostě nevěděli, kde mají začít. Příliš o své situaci uvažovali, až se nakonec dostali do stavu „paralýzy z analýzy“. Pokud je prvním pravidlem futurecastingu představivost, hned po něm následuje akce.

Takže takhle vypadá celý proces v kostce. V následující části této kapitoly vám představím víc detailů a příkladů, a také vám ukážu různé strategie a cvičení. Potom si ještě přečtete příběh ženy, která můj proces využila s cílem najít novou kariéru, o kterou by doopravdy stála. Také se seznámíte s dalšími lidmi, se kterými jsem spolupracoval a kteří s pomocí futurecastingu nově zformovali různé oblasti svých životů – počínaje láskou a vztahy, přes peníze až ke zdraví a wellness. Tuto kapitolu pak zakončíme dalším cvičením, s jehož pomocí si futurecasting vyzkoušíte na sobě.

Kapitola 7

Všechna naše temná místa

Chtěl bych nyní změnit pořadí a rád bych tuto kapitolu začal cvičením Rychlých otázek. Toto konkrétní cvičení je zaměřeno na to, abychom se dotkli svých obav, a to dokonce i těch největších, jaké v životě máme.

V druhé kapitole jsme mluvili o strachu z neznámého, a jak se tento strach váže k budoucnosti. Tento typ strachu může získat vládu nad vaším životem, může vám bránit dosáhnout takové budoucnosti, jakou si přejete a zasloužíte. Tomuto strachu jsme čelili společně, ukázali jsme si, že máte moc svou budoucnost zformovat. S pomocí lidí, lokalit a technologií jste objevili, jak si nejen žádoucí budoucnost představovat, ale také jak k ní dojít. Zkrátka není třeba nechat se paralyzovat strachem. Dokážete ho překonat.

Jsem o tom bytostně přesvědčený. Ale také vím, že ne všechny obavy jsou stejné. Některé nejsou vůbec jednoduché a přímočaré. Jsou obavy, které nás

probouzejí uprostřed noci, tedy pokud kvůli nim vůbec usneme. Tohle jsou velké strachy, doslova existenciální hrůzy, které nás pohltnou, a cítíme se pak zcela bezmocní. Tyto temné obavy je těžké překonat, ale můžeme použít úplně stejný proces, jaký jsme používali až dosud, abychom přece jen zahlédli paprsek naděje, který by nám dal něco, čemu můžeme věřit, a mohli jsme na tom začít stavět.

PODÍVEJME SE NA OBAVY ZBLÍZKA

RYCHLÉ OTÁZKY Č. 6

Vezměte si pracovní deník a zodpovězte tři následující otázky:

OTÁZKA Č. 1

Co vás v životě nejvíc vyděsilo?

Všichni jsme prožili jisté neuvěřitelně mučivé globální události – počínaje 11. zářím 2001 až po epidemii způsobenou COVIDEM – 19. Možná právě tohle byla doba, během které jste zažívali svůj největší strach. Nebo jste milovali někoho, komu diagnostikovali vážnou nemoc, což u lidí bezpochyby vyvolá neuvěřitelně silné obavy. Případně se může jednat o zážitek z vašeho raného dětství – třeba když jste se někde v nepřehledném davu lidí ztratili rodičům nebo jste zažili nepříjemné setkání s nějakým zatoulaným zvířetem. Když si vybavíte svůj absolutně největší strach, popište, co jste při tom cítili. Je jasné, že vašim pocitům vévodil strach, ale vzpomeňte si, co dalšího jste ještě cítili? Hněv, zmatek, bezmoc, pocit viny? Snažte se vybavit si co nejlépe a nejkonkrétněji tehdejší stav vaší mysli.

KONTROLNÍ OTÁZKY:

- **Co dnes pociťujete, když si tuto zkušenost vybavíte?**
- **Co asi budete pociťovat, když si tuto zkušenost vybavíte za deset let?**

Vyhradte si čas na to, abyste si uvědomili, jak se vaše pocity změnily od doby, kdy jste tuto zkušenost zažili. Možná že se s odstupem času už zklidnily nebo jsou dnes naopak intenzivnější. Pokud některá zranění nebo zážitky neošetříme, časem se vzpomínky na ně zhorší. Stejně jako u první otázky se pokuste vybrat nějaké konkrétní pocity nebo emoce, které se k tomuto zážitku vážou. Čím konkrétnější při práci na tomto cvičení budete, tím lépe. Dosud jste uvažovali o tom, co je teď a co bylo dříve. Ted' naopak budu chtít, abyste přemýšleli o tom, co je teď, a porovnali to se zítřkem. Nakolik máte tuto zásadní životní zkušenost pod kontrolou? Bude se váš postoj k ní ubírat po stejné trajektorii? Nebo si myslíte, že po čase získá jinou podobu?

OTÁZKA Č. 2

Co vám v noci nedá spát?

Naše obavy se v průběhu života proměňují. To, co nás děsilo v dětství, se odlišuje od úzkostí, jaké prožíváme během dospívání, kdy si hledáme svou životní cestu. Starosti rodiče se můžou odlišovat od obav, jaké prožíváme na sklonku života. A mluvíme o velkých obavách, tedy o takových, jaké byste jen stěží s někým probírali v průběhu nezávazné společenské konverzace.

KONTROLNÍ OTÁZKY:

- **Jak tato obava ovlivňuje váš dnešní život?**
- **Podnikáte v této věci nějaké preventivní kroky?**
- **Mluvili jste s někým o tomto strachu? Co jste řekli?**

Po většinu doby našim životům vládne strach, úzkost a obavy. Tyto emoce nás okrádají o naši budoucnost. Díky nim jsou naše životy křehké. Pokud tyto strachy poznáte a uvědomíte si, jak silně ovládají vaše jednání, pak s nimi můžete něco udělat.

OTÁZKA Č. 3:

Jaká nejhorší věc by vás mohla v životě potkat?

Toto je velmi důležitá otázka, ke které se ještě vrátíme v průběhu této kapitoly. Scénář typu „co nejhoršího se může stát“ je velmi účinným nástrojem. Ale je to také způsob uvažování, který je pro mnohé lidi tabu. Nechtějí totiž uvažovat o skutečně temných možnostech. Někteří lidé dokonce považují za morbidní o takových věcech vůbec přemýšlet. Není však nic nezdravého na tom, když se budete v zájmu zlepšení svého života zabývat i takovými temnými vizemi.

KONTROLNÍ OTÁZKY:

- **Máte pocit, že máte tohle všechno pod kontrolou?**
- **Co naznačuje, že se tato temná budoucnost začíná naplňovat?**

Tohle je způsob, jakým můžete začít ubírat moc svým temným obavám. Prvním krokem je zjistit, co máte pod kontrolou, byť třeba jen zčásti. (Tím se budeme zabývat později v této kapitole). Když použijeme typický backcasting, je důležité vědět, co nastane ve chvíli, kdy by se tato budoucnost naplnila. Odbočky do těchto temných míst a zpětné návraty do reality nám můžou pomoci vybudovat světlejší budoucnost.

„Opravdové hrozby – opravdu rychle“

Jako futurista jsem hrdý na to, že jsem vymyslel proces takzvaného threatcastingu neboli definování hrozeb, který jsem, jak si možná vzpomenete, představil už ve třetí kapitole. Podstata procesu vychází z názvu této techniky: jedná se o identifikaci budoucích hrozeb a stanovení strategií, jak s nimi do budoucna naložit. Tyto hrozby se můžou týkat byznysu nebo národní bezpečnosti, popří-

padě ekonomické stability. Když s klienty na threatcastingu pracujeme, nejprve společně identifikujeme všechny možné hrozby a pak vymýslíme, jak je narušit, zmírnit jejich dopad a jak se z nich zotavit.

Threatcasting jsem používal při práci pro armádu Spojených států, Federal Emergency Management Agency (FEMA) a mnoho dalších soukromých firem. Prozkoumali jsme třeba otázku rozšíření nukleárních zbraní a využití umělé inteligence v rámci zbrojního průmyslu a také jak by mohla vypadat digitální masová destrukce. Je to práce, která člověka moc nepotěší. Ale otevírá možnosti. Na Univerzitě v Arizoně vedu praktická cvičení threatcastingu a jako motto tady používáme následující výrok: „Předvídání budoucnosti zmocňuje k aktivitě“. A to je skutečně náš cíl. Čili nechceme jen přijít s možnou temnou vizí budoucnosti, ale chceme poskytnout konkrétní kroky, které se dají podniknout s cílem vyhnout se jí.

V naší laboratoři také máme ještě neoficiální motto: „Opravdové hrozby – opravdu rychle“, protože naší prací je zjistit tyto hrozby co nejrychleji, abychom co nejdřív mohli začít pracovat na jejich vylepšení. A opravdu rychlé zděšení z opravdových hrozeb někdy nastává na večírcích nebo při grilování, to, když se mě lidé začnou vyptávat, na čem právě pracuji. A já se někdy zapomenu a začnu vyprávět. Prostě mi ani nedojde, že pro většinu lidí není odhalování širokého využití biologických zbraní typickou víkendovou aktivitou. Takže když se ve svém vyprávění dostanu příliš rychle k temným vizím budoucnosti, vidím ve tvářích lidí zděšení. V té chvíli se moji partneři necítí zrovna příjemně – začnou nervózně přešlapovat a upřeně zírají na grilující se hot dog. Je vám zkrátka už nejspíš jasné, že nejsem chlapíkem, který se narodil proto, aby bavil lidi na večírcích. Naštěstí si obvykle zděšení svých partnerů všimnu, takže pak rychle stočím hovor zpátky k baseballu nebo seriálům na Netflixu.

Ale přesto se s rozkrýváním hrozeb pojí jedna zábavná věc. Už mně také proto mnoho mých kolegů dalo nálepku: prý navzdory tomu, že se při své práci zabývám tolika podobami temných budoucností, jsem tím nejoptimističtějším futuristou, jakého kdy potkali. Pokouším se jim vysvětlit, že k tomu mám důvod: mým úkolem je tyto hrozby nejen prozkoumat, ale zároveň se snažím zajistit, aby se nikdy neodehrály. Aktivně tak pracuji na bezpečnější budoucnosti, což mi brání v tom, abych ji viděl pesimisticky.